

अरात्रिरिति यदिदं सर्वपाप्मनोऽत्रायततदिदं किंचित्तस्मादत्रयइति श्रुतौ पाप्मनत्वात्ताऽत्रिरित्यत्रिशब्दस्य निर्वचनं तदेव शब्दांतरेण प्रदर्शयति यातुधानी विमोहयिष्यन् अरात्रिः अरयः कामादयः संत्यस्मिन्नि
त्यरंपापंतस्मात्त्रायतइत्यरात्रिः अरशब्दादलुमपंचमीकात्परस्यत्रायतेरुपरि किंप्रत्ययः अरिशब्दान्मत्वर्थीयेऽर्शआद्यचियस्येतीकारलोपे अरमिति सिध्यति यस्मादरात्रिस्तस्मादत्रिः अत्तीत्यद्मृत्युस्तस्मा
त्रायतइत्यत्रिरित्यत्रापि अवयवार्थेन पाप्मानं मृत्युमन्ववायानित्यादौ मृत्युशब्दस्य पाप्मनिप्रयोगदर्शनात् धर्मेण पापमपनुदतीति धर्मोप्यत्रिः स्यादत आह सारात्रिर्यानाधीतेत्रिरयवाइति वैनिश्चितं अद्यवर्तमान
कालेयात्रिःत्रिवारं नाधीतेनाधिगच्छति अतीतस्य हि पुत्रादेरनुत्पत्तौ अनागतत्वेन उत्पत्तौ वर्तमानत्वेन नाशे अतीतत्वेन नान्वेति त्रिरधिगमोस्ति तत्र नास्ति सर्ववर्तमानमेव भवति यत्रावस्थायां साहार्दाकाशाख्य
जगत्कारणप्राप्तिः सर्वपाप्मोच्छेदिकासाऽरात्रिरुच्यते अत्र हि अतीतानागतं सर्वमस्तीति श्रूयते यच्चास्येहास्ति यच्च नास्ति सर्वतदग्नगत्वा विदतइति अत्र हि सर्वे कामाः समाहिता इति च यस्मादेवमरात्रिरस्मितस्मा

अत्रिरुवाच अरात्रिरत्रिः सारात्रिर्यानाधीतेत्रिरयवै ॥ अरात्रिरत्रिरित्येव नाममेविद्विशोभने ॥ ८६ ॥ यातुधान्युवाच यथोदाहृतमेतत्ते मयिना
ममहाद्युते ॥ दुर्धार्यमेतन्मनसा गच्छावतरपद्मिनीम् ॥ ८७ ॥ वसिष्ठ उवाच वसिष्ठोऽस्मि वरिष्ठोऽस्मि वसेवासगृहेष्वपि ॥ वसिष्ठत्वाच्च वासाच्च वसिष्ठइ
ति विद्विमां ॥ ८८ ॥ यातुधान्युवाच नामनैरुक्तमेव ते दुःखव्याभाषिताक्षरं ॥ नैतद्धारयितुं शक्यं गच्छावतरपद्मिनीम् ॥ ८९ ॥

इतिरेवमनाम मंत्रोपि यैवै सूर्यस्वर्जानुस्तमसा विध्यदासुरः अत्रयस्तमन्वविदन्स १ न्ये अशक्नुवन् इति सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्चेति श्रुतेः सूर्यं परं ब्रह्म स्वर्मानुः राडुरुपो मृत्युः अविध्यत् व्याप्तवान् तमसा अना
त्मनि आत्मबुद्धिरूपया अविद्ययेति मंत्रपदानामर्थः ॥ ८६ ॥ तदेतदत्रित्वं मनसापि दुर्धार्यमिति मत्वा यातुधान्याह यथेति ते त्वया मयि मत्समीपे अतीतानागतयोरपि वर्तमानकाले एव दर्शनं कामाद्यनुदयश्चेति द्वयं अ
त्यंतं तमः स्वभावयामया प्राप्नुमशक्यमिति भावः त्वामहं धर्षितुमशक्तेति त्वंगच्छावतर पद्मिनीं सरसीं ॥ ८७ ॥ वसिष्ठोऽस्मीति वसिष्ठः वायुश्च पृथिवी च वायुश्चांतरिक्षं च द्यौश्चादित्यश्चंद्रमाश्च नक्षत्राणि चेतिव स
व एतेषु हीदं सर्वं वसुहितमेति हीदं सर्वं वासयंते इति श्रुतिप्रसिद्धावसवस्ते यस्य स्वाधीना भवन्ति स वसुमान् प्राप्ताणि मायैश्वर्यो महायोगी अतिशयेन वसुमानिति वसिष्ठस्तादृशो ह मस्मि अतिशयेन उरुरस्मि वसुमच्छब्दा
दिष्टप्रत्यये परे मतुलोपे टिलोपे च वसिष्ठः उरुशब्दस्येष्टनिवरादेशश्च प्रियस्थिरादिसूत्रेण ज्ञेयः सर्वमद्वशोस्ति अहं तु न कस्यापि वशोस्मीति नाम द्वयार्थः वासगृहेषु वासयोग्येषु गृहेषु अश्रमेषु सर्वेषामुपजीव्येषु
सेवसामि अतोऽहं वस्तुणां मध्ये अतिश्रेष्ठ इति वसिष्ठोऽस्मि वस्तुशब्दादिष्टनिदुलोपे च वसिष्ठः सर्वेषामाश्रयश्रुतत्वात्तन्मममादेवारक्षंतीति भावः ॥ ८८ ॥ ८९ ॥